

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **D. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2022, č. j. MV-103285-8/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2022, č. j. MV-103285-8/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 14 914 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem sporu v této věci je otázka, zda žalobce splňuje podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území stanovené v § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce požádal dne 19. 7. 2016 o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Soudní přezkum konečného negativního rozhodnutí vydaného v tomto řízení byl ukončen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2022. Dne 28. 2. 2022 žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra zamítlo tuto žádost rozhodnutím ze dne 4. 5. 2022. Podle Ministerstva vnitra žalobce nesplnil jednu z podmínek stanovených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podmínku, podle níž cizinec musí pobývat na území ČR v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce totiž pobýval na území ČR na základě výjezdního příkazu uděleného odborem cizinecké policie podle § 50 zákona o pobytu cizinců, nikoliv na základě výjezdního příkazu uděleného podle § 54 a § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalovaná následně v záhlaví rozsudku specifikovaným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Žalobu podal u Městského soudu v Praze, který ji postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové, coby soudu místně příslušnému k projednání a rozhodnutí věci.
3. Obdobně rozhodly správní orgány o žádostech o povolení k trvalému pobytu podaných matkou a otcem žalobce R. Z. a G. M. a bratrem žalobce H. M. O obsahově velmi podobných žalobách podaných rodinnými příslušníky žalobce krajský soud rozhodoval v řízeních vedených pod sp. zn. 31 A 23/2022, sp. zn. 31 A 26/2022 a sp. zn. 30 A 64/2022.

II. Shrnutí obsahu žaloby a vyjádření žalované

4. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení oprávnění k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců, nesouhlasí tak se závěry Ministerstva vnitra a žalované.
5. V žalobě nejprve zrekapituloval průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dané řízení trvalo šest let, čímž byla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území republiky v délce alespoň čtyř let a podmínka minimálně dvouletého řízení o mezinárodní ochraně. Splněn byl i požadavek na podání žádosti cizincem, který na území pobývá z titulu přechodného pobytu. Podáním žádosti dne 28. 2. 2022 navíc žalobce splnil i podmínku podle § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o povolení k trvalému pobytu podal do dvou měsíců od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně.
6. Správní orgány postavily svou argumentaci na tom, že žalobce pobýval na území ČR v době podání žádosti na základě výjezdního příkazu vydaného podle § 50 zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě výjezdního příkazu vydaného podle § 54 a 78b zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců však v § 67 nevymezuje druh přechodného pobytu, v jehož rámci by měl žadatel podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území podle uvedeného ustanovení. Proto je třeba vycházet z obecné úpravy obsažené v § 17 téhož zákona a pobyt cizince na území ČR podle výjezdního příkazu (bez ohledu na to, podle jakého zákona byl vydán) považovat za přechodný pobyt.
7. Pokud by platil výklad, ke kterému dospěly správní orgány, pak by byl zcela bez významu § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle něž lze žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 78b odst. 7

zákona o azylu totiž ministerstvo vyznačí zánik strpění na území a udělí výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce. Cizinec je zároveň povinen dostavit se za účelem vyznačení zániku strpění na území na ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. Maximální doba pobytu na tzv. výjezdní příkaz vydaný podle § 54 zákona o azylu tedy činí 30 dnů, přičemž tuto dobu nelze prodloužit.

8. Ještě nedávno navíc bylo ustálenou praxí správních orgánů, že po pravomocném skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žadateli vystaven výjezdní příkaz oddělením cizinecké policie, pokud cizinec nepožádal o vystavení výjezdního příkazu ministerstvo ve lhůtě 15 dnů od pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud pak cizinec požádal o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců z výjezdního příkazu vystaveného oddělením cizinecké policie, měly správní orgány první podmínku žádosti o trvalý pobyt dle uvedeného ustanovení za splněnou. Interpretace pojmu „přechodný pobyt“, ke které správní orgány dospěly v nyní projednávané věci, tak je vybočením z ustálené správní praxe.
9. Žalobce poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 Azs 20/2016-37, který, stejně jako zákon, nerozlišuje, zda se jedná o výjezdní příkaz vydaný ministerstvem po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, nebo o výjezdní příkaz vydaný cizineckou policií. Ani důvodová zpráva k zákonu neuvádí, kdo má výjezdní příkaz vydat (v důvodové zprávě je pouze bez dalšího uvedeno, že o povolení k trvalému pobytu „lze žádat z výjezdního příkazu“).
10. Podle žalobce je třeba odmítnout i závěr, že § 54 odst. 1 (*správně § 54 odst. 2 – pozn. soudu*) zákona o azylu umožňuje v případě nevydání výjezdního příkazu (podle tohoto zákona) pobyt cizince na území ČR po dobu 30 dnů, avšak tento pobyt je pouze „tolerovaný“. Žalobce namítl, že pobyt na základě uvedeného ustanovení zákona o azylu je zákonným pobytovým oprávněním. Zákon nikde neuvádí pojem „tolerovaný pobyt“, rozlišuje toliko pobyt oprávněný a neoprávněný. Ve smyslu § 17 zákona o pobytu cizinců se oprávněným pobytem rozumí pobyt přechodný, a jako takový je třeba hodnotit i pobyt podle § 54 zákona o azylu.
11. Žalobce uzavřel, že správní orgány překročily meze zákonem stanovených podmínek pro získání povolení k trvalému pobytu, a to v jeho neprospěch. Žalovanou citovaná rozhodnutí soudů nesouvisí s nyní projednávanou věcí. Za nesprávný považuje i závěr, že z dikce § 67 zákona o pobytu cizinců je zřejmá nemožnost současné aplikace odstavců 4 a 7 zmíněného ustanovení, tedy prominutí téměř všech podmínek, stejně jako závěr, že posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele bylo shledáno nadbytečným. Podle žalobce měly správní orgány vyhodnotit všechny okolnosti jeho případu, včetně důvodů hodných zvláštního zřetele, což se nestalo.
12. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že žalobní body se nijak neliší od námitek uplatněných v odvolání. V podrobnostech proto odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a pouze stručně uvedla, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území. V případě, že by správní orgán jeho žádosti vyhověl, došlo by ke zvýhodnění žalobce oproti ostatním žadatelům.

III. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s takovým projednáním věci udělili souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Ze správního spisu soud konstatuje, že žalobce nejprve žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 15. 12. 2016 mezinárodní ochranu žalobci neudělilo. Poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Azs 133/2018 – 93, zrušil uvedené rozhodnutí a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení, ministerstvo dne 6. 12. 2019 opětovně rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobu, kterou žalobce napadl posledně uvedené rozhodnutí ministerstva, zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2021, č. j. 43 Az 1/2020 – 105. Žalobcem následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 28. 1. 2022, č. j. 2 Azs 195/2021 – 61. Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 31. 1. 2022.
15. Dne 17. 2. 2022 Policie ČR udělila žalobci výjezdní příkaz s platností do 18. 3. 2022. Dne 28. 2. 2022, tedy v době pobytu na uvedený výjezdní příkaz, žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra zamítlo tuto žádost rozhodnutím ze dne 4. 5. 2022. Žalovaná následně žalobou napadeným rozhodnutím potvrdila uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra.
16. Podle Ministerstva vnitra žalobce nesplnil jednu z podmínek stanovených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podmínku, podle níž cizinec musí *pobývat na území ČR v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany*. Žalobce totiž pobýval na území ČR na základě výjezdního příkazu uděleného Policií ČR, odborem cizinecké policie podle § 50 zákona o pobytu cizinců, nikoliv na základě výjezdního příkazu uděleného Ministerstvem vnitra podle § 54 a § 78b zákona o azylu. Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přitom nelze z výjezdního příkazu vydaného Policií ČR podat žádost o povolení k trvalému pobytu.
17. Žalovaná poté zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 5. 2022, nutno ale dodat, že nosné důvody jejího rozhodnutí byly částečně odlišné. Podle žalované žalobce nesplnil podmínku *4 let nepřetržitého pobytu na území bezprostředně předcházejícího podání žádosti*. Žalovaná uvedený závěr zdůvodnila tím, že žalobce se do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti (tj. ve lhůtě stanovené v § 78b odst. 7 zákona o azylu) nedostavil pro výjezdní příkaz na pracoviště Ministerstva vnitra, čímž došlo k „přerušení jeho pobytu“ na území. Dobou pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se dle žalované rozumí pouze doba oprávněného pobytu, nikoliv pobytu faktického. Pobyt na území v případě nevydání výjezdního příkazu ve lhůtě stanovené v § 78b odst. 7 zákona o azylu byl sice nadále možný, tento pobyt je však třeba dle § 54 odst. 1 zákona o azylu považovat za pobyt pouze „tolerovaný“, směřující k vyřízení náležitostí spojených s vycestováním.
18. Krajský soud s uvedenými závěry správních orgánů nesouhlasí. Podle názoru soudu nelze dovodit, že by žalobce nesplnil podmínky stanovené § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
19. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu „*po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že*

nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.“

20. Účelem tohoto ustanovení je umožnit cizincům, kteří prošli dlouhým řízením o udělení mezinárodní ochrany (včetně případného následného soudního přezkumu), podání žádosti o povolení k trvalému pobytu za mírnějších podmínek, než je tomu v řízení podle § 68 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020 – 86).
21. V nyní posuzovaném případě se řízení o udělení mezinárodní ochrany bezpochyby vyznačovalo délkou požadovanou citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců – žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 7. 2016, soudní přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byl definitivně ukončen usnesením Nejvyššího správního soudu, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2022.
22. Soud zároveň neshledal, že by došlo k „přerušení pobytu“ žalobce na území ČR, jak tvrdí žalovaná. Žalobce sice nesplnil povinnost stanovenou v § 78b odst. 7 zákona o azylu, neboť se ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti nedostavil na pracoviště Ministerstva vnitra za účelem vyznačení zániku strpění na území a udělení výjezdního příkazu. Zákon však dle názoru soudu nespojuje s porušením uvedené povinnosti následek v podobě přerušení pobytu (respektive nečiní tak dostatečně jasným způsobem). Podle § 54 odst. 2 zákona o azylu je totiž cizinec „povinen z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu podle tohoto zákona nebo zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany“. Pobyt žalobce na území ČR tak byl nadále legální. Dne 17. 2. 2022 pak Policie ČR udělila žalobci výjezdní příkaz podle § 50 zákona o pobytu cizinců a dne 28. 2. 2022 žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území. K žádnému přerušení pobytu žalobce před podáním žádosti dle § 67 zákona o pobytu cizinců tedy nedošlo.
23. Odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 3 As 22/2013 – 35, je nepřipadný, neboť v daném případě žalobce pobýval na území ČR po určitou dobu neoprávněně v důsledku opožděného podání kasační stížnosti. V nyní posuzovaném případě však žalobce podal kasační stížnost včas, jeho situace je tak odlišná. Také další žalovanou citované rozsudky Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 – 29, a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Azs 249/2016 – 25) nejsou na nynější věc aplikovatelné, neboť se týkají rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
24. Z uvedených důvodů neobstojí argumentace žalované o nesplnění podmínky 4 let nepřetržitého pobytu na území bezprostředně předcházejícího podání žádosti.
25. Neobstojí ale ani argumentace Ministerstva vnitra o nesplnění podmínky, že cizinec musí pobývat na území ČR v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní

ochrany. Soud souhlasí s žalobcem, že zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 1 výslovně nevymezuje druh přechodného pobytu, v jehož rámci by měl cizinec podat předmětnou žádost. Proto je třeba vycházet z obecné úpravy obsažené v § 17 písm. d) téhož zákona a pobyt cizince na území ČR na základě výjezdního příkazu (bez ohledu na to, podle jakého zákona byl vydán) považovat za přechodný pobyt ve smyslu § 67 odst. 1 uvedeného zákona.

26. Soud nepřehlédl skutečnost, že podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz „*opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.*“ Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je však třeba vyložit jako speciální ustanovení k citovanému § 50 odst. 3. Tedy tak, že cizinec pobývající na území ČR na základě výjezdního příkazu (jinak řečeno cizinec pobývající na území v rámci přechodného pobytu – viz předchozí odstavec) je oprávněn požádat o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců (při splnění dalších podmínek uvedených v daném ustanovení).
27. Pokud by naopak platil výklad, ke kterému dospěly správní orgány, pak by byl zcela bez významu § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jak správně namítl žalobce. Podle uvedeného ustanovení lze žádost podat ministerstvu „*nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.*“ Podle § 78b odst. 7 zákona o azylu přitom ministerstvo vyznačí zánik strpění na území a udělí výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce. Soud zároveň připomíná, že cizinec je povinen dostavit se za účelem vyznačení zániku strpění na území na ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. Pokud by tedy cizinec byl oprávněn podat žádost podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze z výjezdního příkazu uděleného Ministerstvem vnitra podle zákona o azylu, mohl by tak fakticky učinit ve lhůtě 1,5 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. V § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovená lhůta by tak nedávala žádný smysl.
28. Krajský soud nepopírá, že výklad zastávaný správními orgány má také svou logiku. Nicméně stejně tak je možný výklad zastávaný žalobcem. Soud přitom shledal, že se jedná o rovnocenné konkurenční výklady právního předpisu, a proto byl, s ohledem na zásadu *in dubio pro libertate* (*in dubio pro mitius*), povinen přiklonit se k výkladu příznivějšímu pro jednotlivce. Jestliže zákonodárce skutečně hodlal přijmout právní úpravu, která by omezovala právo podat žádost podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na cizince pobývajících na území ČR na základě výjezdního příkazu uděleného podle zákona o azylu, měl tak učinit jasným a nezpochybnitelným způsobem. Přijetím zákona č. 314/2015 Sb., kterým byl s účinností od 18. 12. 2015 novelizován § 78b odst. 7 zákona o azylu a § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do nynější podoby, tohoto stavu nedocílil.
29. Závěrem soud dodává, že dle správních orgánů žalobce nesplňuje také další podmínky pro udělení předmětného pobytového oprávnění, které jsou stanovené v § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nijak nerozporuje uvedenou skutečnost, žádal nicméně o prominutí těchto podmínek dle § 67 odst. 4 uvedeného zákona. Podle tohoto ustanovení je žádost „*při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o*

vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.“ Důvody hodné zvláštního zřetele spatřoval zejména v dobré integraci celé své rodiny v ČR. Podrobně popsal své studium (a studium svého bratra) v ČR, doložil kopie jejich vysvědčení, podpory spolužáků a učitelů atd. Poukázal také na nepříznivý zdravotní stav otce, kterému byla přiznána invalidita I. stupně. Podle žalované však nelze aplikovat § 67 odst. 4 cit. zákona v případě, že cizinec nesplňuje podmínky stanovené v odst. 1 téhož ustanovení. Žalovaná proto nepřistoupila k posouzení žalobcem uváděných důvodů hodných zvláštního zřetele. Krajský soud ovšem shledal nesprávným závěr žalované, podle nějž žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na žalované tak bude, aby v dalším řízení posoudila, zda lze žalobcem uváděné důvody považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za žádost o přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Žalobce byl v průběhu řízení nejprve zastoupen advokátkou Mgr. Gabrielou Kopuleťou, následně advokátem Mgr. Petrem Václavkem, náleží mu proto také náhrada nákladů právní služby poskytnuté jeho zástupci za tři úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, převzetí zastoupení druhým zástupcem), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady soudního řízení dále představuje 21% DPH z odměny a náhrad při základu daně 3 400 Kč, neboť tato je přiznávána pouze k jednomu úkonu právní služby (v návaznosti na to, že pouze Mgr. Petr Václavek je plátcem DPH). Žalovaná je tedy povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 914 Kč (4 000 Kč + 10 200 Kč + 714 Kč), a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho (aktuálního) zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. prosince 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu